

der er det ligegyldigt, om han er militær eller civil — kan fremkomme Konflikt mellem Hævdelsen af ens egen Personlighed, det, man med et kort Ord kalder ens Ære, og Underkastelse under Statens Love. Det kan ikke nytte noget, at man siger, at man absolut og ubetinget i et saadant Tilfælde skal være nødsaget til at følge Statens Love, naar man da ikke føler sig som en saa god Kristen, kan jeg sige, saa religiøs bevæget, at man virkelig er i Stand til at vende venstre Kind til, naar man er slaaet paa den højre. Hævdelsen af ens individuelle Personlighed gaar og maa for mange Mennesker til syvende og sidst gaa frem for næstendels alt andet.

P. Pedersen: Naar jeg har forlangt Ordet, er det kun for at udtale en Tak til den ærede Minister og det ærede Finansudvalg for den Velvilje, man har vist over for Beboerne omkring Jægerspris. Det ærede Finansudvalg er jo gaaet ind paa et Forslag, som den ærede Minister har stillet paa § 26. Jeg har saa ofte udtalt mig om dette Forhold, at jeg ikke nu skal komme nærmere ind derpaa, saa meget mindre som der er al Udsigt til, at Sagen nu bliver gennemført. Alle, der kende Forholdene, ville vide, at den store, Aar for Aar tilbagevendende Indkvartering har været en betydelig Byrde for de paagældende Beboere. Jeg vil derfor haabe, at man ogsaa her i Tinget vil stille sig velvillig over for denne Sag. Den ærede Minister har jo udtalt, at han ikke kunde se, at der var noget andet Sted paa Sjælland end netop ved Jægerspris, hvor Feltartilleriets Øvelser kunde foregaa, og jeg skønner da ikke rettere, end at det er ligefrem en Retfærdighedshandling mod Beboerne at vedtage det stillede Forslag. Jeg skal slutte med endnu en Gang at udtale min Paaskønnelse af den ærede Ministers og det ærede Finansudvalgs Stilling til Sagen.

Fogtmann: Der findes under dette Budget et Ændringsforslag under Nr. 132, der kun er stillet af det ærede Medlem for København Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), men som jeg ikke desto mindre vil stemme for og gerne vil henstille til ærede Medlemmer, der have samme Opfattelse som jeg, ogsaa at stemme for. Forslaget gaar ud paa at udstemme Bevilgingerne til den københavnske Fæstnings Vedligeholdelse. Det er et Spørgsmaal, hvormod der vitterlig har været noget delte Meninger i det nuværende ordførende

Parti, idet det fra den største Del af Fler-tallet er gjort gældende, at dette Spørgsmaal jo har faaet en konstitutionel Stilling i Henhold til Forliget, og det maatte derfor behandles under et noget andet Synspunkt, end Realiteten i og for sig opfordrer til. Det er en Opfattelse, jeg for saa vidt kan forstaa, og for saa vidt kan stille mig fordragelig overfor, men det er dog en Opfattelse, jeg ikke deler, og der er ogsaa hvert Aar af forskellige Medlemmer i Oppositionen rejst Tvivl om denne Opfattelses Rigtighed. Jeg skal ikke her indlade mig paa nogen særlig Drøftelse af dette Spørgsmaal, den vil vist ikke have nogen stor praktisk Betydning, Sagen har jo saa ofte tidligere været fremme, og jeg er fuldstændig enig i de Udtalelser, der tidligere ere komne til Orde. Jeg kan der navnlig henholde mig til en Udtalelse, der kom frem fra det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgkreds (N. I. Jensen) i Samlingen 1895—96, og som findes i Tidenden Sp. 3100 ff. Jeg kan ganske slutte mig til disse Udtalelser i min anbefaling af, at man stemmer for dette Forslag under Nr. 132. Jeg skal blot nævne, at den Situation, der foreligger, og Forholdet til den Krigsminister, som vi i Øjeblikket forhandle med, paa ingen Maade er af den Natur, at de særlig skulde virke i Retning af, at man skulde søge at komme uden om et saadant gammelt Stridsspørgsmaal; nej, de maatte snarere virke i modsat Retning. Jeg kan derfor ikke andet end fastholde og hævde den Stilling, jeg tidligere har staaet paa. Jeg skal ogsaa nævne, at tager man dette Spørgsmaal op rent praktisk — og det er jo altid det rigtige — staar dette Spørgsmaal for mig, og jeg er sikker paa for mange Medlemmer, noget anderledes end mange af de Spørgsmaal, vi have taget i Arv fra Provisorietiden. Vi vide meget godt, at den skarpe Front mod alle Overleveringer fra Provisorietiden — og vi have Masser af saadanne Overleveringer — ikke er saa let at opretholde ... (Afbrydelse af *Berntsen*) ... Ja, det er godt, at det ærede Medlem indrømmer det. Af praktiske Hensyn maa man sige, at naar Staten har erhvervet visse virkelige Goder, saa vilde det være urimeligt, selv om man har været uenig om deres Betimelighed og den Maade, hvorpaa de ere komne til Stede, om man ikke søgte at opretholde dem og bringe det størst mulige Udbytte ud af dem. Det gælder f. Eks. om Latinskoler og forskellige andre saadanne Institutioner rundt omkring. Men jeg i alt Fald ser